

És te-kintsd meg nagy ín - sé - gem!

Ke - gye-sen hajtsd hoz - zám fü - le - det,

Értsd meg es-dek - lő be - szé - de - met!

2. Lelkem nyomorúságokkal / Teljességgel eláradt, eltelt: / Mint aki már a sírba készült, / És a pokolra alászáll, / Vagyok ahhoz szinte hasonló, / Akinek már kész a koporsó.
3. Megfosztattam életemtől, / Mint akik elerőtlenedtek, / Kik a halottak közt hevernek, / Kikről már nem emlékezel. / Kik eltemetve fekszenek, / És te kezedből kikerültek.
4. A sírba tettél már engem, / Bévetettél sötét mélységben, / Ahol haragod nyom keményen; / Elborítád szegény fejem / Nagy árvízzednek habjaival, / Mik rám rohannak nagy zúgással.
5. Engem te megutáltattál, / És tőlem én ismerősimet / Elvitted, elhagytak engemet, / És a tömlöcbe taszítál, / Ahol kemény fogságban vagyok, / Melyből ki nem szabadulhatok.
6. Uram, miért vetsz el engem, / Miért rejted el szemeidet? / Szegény vagyok, erőm elveszett, / Jaj, mely igen gyötrettetem! / Ez én régi nagy ínségemben, / Előtted vagyok rettegésben.
7. Nagy haragod reám borult, / Nagy rettegés engem körülvevett, / És teljességgel elmerített, / Mint az árvíz, reám tódult. / Sanyargat engem minden dolog, / Ami csak körülöttem forog.